

КАРЛСОН СЕ ОБЗАЛАГА

Един ден Дребосъчето се върна от училище сърдито, с подутина на челото.

Майка му шеташе в кухнята. Като видя подутината, естествено, огорчи се.

– Какво имаш на челото си, бедно мое момче? – попита майка му и го прегърна.

– Кристер ме замери с камък – отвърна навъсено Дребосъчето.

– С камък ли? Какво отвратително момче! – извика майката. – Защо не дойде веднага да ми кажеш?

Дребосъчето вдигна рамене:

– Че защо, нали не можеш да хвърляш камъни?
Няма да улучиш с камък дори бараката.

– Ех, глупчо! Да не мислиш, че ще взема да замеря с камъни Кристер?

– А с какво друго можеш да го измериш? – учуди се Дребосъчето. – Нищо друго няма да намериш. Във всеки случай нищо по-подходящо от камък.

Майката въздъхна. Беше ясно, че не само Кристер се замерва с камъни. И нейният любимец не беше стока. Как е станало така, че малкото ѝ момче, с такива добри сини очи, се е превърнало в побойник?

– Каж ми, не е ли възможно да минете изобщо без сбиване? Можете да се споразумявате мирно, за каквото поискате. Виж какво, Дребосъче, няма такова нещо на света, по което да не се постигне споразумение, ако всичко се обсъди, както следва.

– Но, мамо, има такива неща. Ето например вчера аз пак се бих с Кристер...

– И съвсем нахалост – каза майката. – Вие прекрасно можехте да разрешите вашата препирня с думи, а не с юмруци.

Дребосъчето седна на кухненската маса и обхвана с ръце наранената си глава.

– Ти така ли мислиш? – попита то и погледна неодобрително майка си. – Кристер ми каза: „Аз мога да те набия.“ Така ми каза той. Пък аз му отговорих: „Не, не можеш.“ Е, кажи, как бихме разрешили, както ти казваш, нашата препирня с думи?

Майката не намери какво да отговори. Трябваше да прекъсне своята миротворна проповед. Нейният побойник син седеше мрачен и тя побърза да поста-

ви пред него чаша горещо какао и пресни кифлички. Дребосъчето много обичаше всичко това. Още от стълбата то долови сладостния дъх на току-що изпечено маслено тесто. А от майчините прекрасни кифлички с канела животът му ставаше много по-носен.

Преизпълнено с благодарност, то отхапа един залък. Докато дъвчеше, майка му залепи пластирче върху подутината на челото му. После целуна тихичко болното място и попита:

– А сега за какво се разправяхте с Кристер?

– Кристер и Гунила казват, че съм си съчинил всичко за Карлсон, който живее на покрива. Според тях това било измислица.

– А нима не е така? – попита предпазливо майката.

Дребосъчето откъсна поглед от чашата с какаото и стрелна гневно майка си.

– Дори и ти не вярваш това, което говоря – каза той. – Аз попитах Карлсон дали не е измислица...

– Е, и какво ти отговори той? – позаинтересува се майката.

– Карлсон каза, че ако той бил измислица, това щяло да бъде най-хубавата измислица на света. Но работата е там, че той не е измислица – и Дребосъчето си взе още една кифличка. – Карлсон смята, че, напротив, Кристер и Гунила са измислица. „Рядко глупава измислица“ – казва той. И аз така мисля.

Майка му нищо не отговори. Тя разбираше, че е безсмислено да разубеждава Дребосъчето в неговите фантазии.

– Аз смятам – каза тя най-после, – че за тебе ще е по-добре повечко да поиграваш с Гунила и Кристер и по-малко да си мислиш за Карлсон.

– Карлсон поне не ме замеря с камъни – измърмори Дребосъчето и попипа подутината на челото си. Изведнъж си спомни нещо и се усмихна радостно на майка си: – Да, малко остана да забравя, че днес за първи път ще видя къщичката на Карлсон.

Но веднага се разкая, дето каза това. Колко е глупаво да говориш с майка си за такива неща!

Но тия думи на Дребосъчето не се сториха на майка му по-опасни и тревожни от всичко останало, което обикновено Дребосъчето разказваше за Карлсон, и тя рече безгрижно:

– Че какво пък, това ще бъде навярно твърде забавно.

Дребосъчето стана от масата сито, весело и на-

пълно доволно от живота. Подутината на челото не го болеше. В устата си чувстваше чудесния вкус на кифлички с канела, през кухненския прозорец светеше слънцето и майка му изглеждаше толкова мила в своята карирана престилка.

Дребосъчето дойде при нея, шумно целуна пълната ѝ ръка и каза:

- Колко те обичам, мамичко!
- Много се радвам – отговори майката.
- Да, обичам те, защото си много мила.

После Дребосъчето се прибра в стаята си и зачака Карлсон. Днес те трябваше заедно да отидат на покрива и ако Карлсон беше само някаква измислица, както уверяваше Кристер, едва ли Дребосъчето щеше да попадне там.

„Ще дойда за тебе горе-долу в три или четири часа, а може и в пет, но в никой случай по-рано от шест“ – каза му Карлсон.

Дребосъчето така и не можа да проумее кога наистина Карлсон възнамерява да дойде, та го попита втори път.

„По никой начин не по-късно от седем, но едва ли по-рано от осем... Чакай ме примерно в девет, след като удари часовникът.“

Дребосъчето чака едва ли не цяла вечност и в края на краищата почна да му се струва, че Карлсон наистина не съществува. И когато Дребосъчето беше готово вече да повярва, че Карлсон е само измислица, чу се познатото бръмчене и в стаята влетя Карлсон – весел и бодър.

– Омръзна ми да те чакам – каза Дребосъчето. – В колко часа обеща да дойдеш?

– Аз казах „горе-долу“ – отговори Карлсон. – Така и стана: дойдох „горе-долу“.

Той тръгна към аквариума на Дребосъчето, в

който кръжаха пъстри рибки, потопаи лице във водата и почна да пие на големи глътки.

– Внимателно! Рибките ми! – извика Дребосъчето; то се уплаши, че Карлсон ненадейно може да погълне някоя и друга рибка.

– Когато човек гори в огън, налага се много да пие – каза Карлсон. – И ако дори погълне две-три рибки, това е дреболия, обикновено нещо.

– Ти имаш температура? – попита Дребосъчето.

– И още каква! Пипни ме! – и той сложи ръката на Дребосъчето на челото си.

Но Дребосъчето не усети челото му да е горещо.

– Каква температура имаш? – попита той.

– Тридесет-четиридесет градуса, не по-малко!

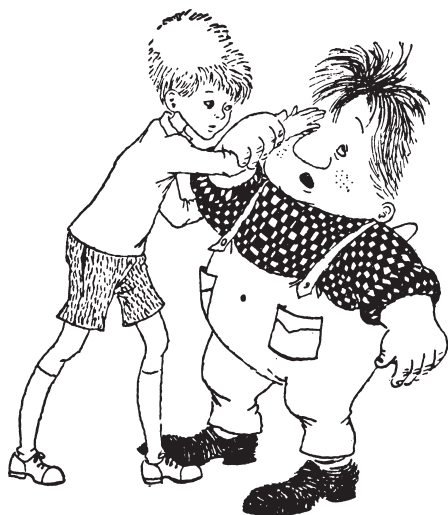
Дребосъчето неотдавна беше боледувало от дребна шарка и добре знаеше какво значи висока температура. То поклати със съмнение глава:

– Не, според мене ти не си болен.

– Ех, какъв си лош! – извика Карлсон и тропна с крак. – Не мога ли и аз да заболeya както всички други хора?

– Ти искаш да заболееш? – учуди се Дребосъчето.

– Разбира се. Всички хора искат! Искам да лежа в леглото си с висока, превисока температура. Ти ще дойдеш да разбереш как се чувствам и аз ще ти кажа, че съм най-тежко болният човек на света. Тогава ти ще ме попиташ не искам ли нещо и аз ще ти отговоря, че щом съм толкова ужасно болен, от нищо не се нуждая. От нищо друго освен от една грамадна торта, от няколко коша сладки, от цяла планина шоколад и от голяма, преголяма торба бонбони!

Карлсон погледна обнадежен Дребосъчето, но то стоеше съвсем объркано, защото не знаеше отде ще достави всичко, което искаше Карлсон.

– Ти трябва да ми станеш като родна майка – продължи Карлсон. – Трябва да ме придумаш да изпия горчивото лекарство, като ми обещаеш пет йоре. Трябва да ми увиеш врата с топло шалче заради гърлото. Аз ще кажа, че то ме жули, и за пет йоре ще се съглася да остана с увит врат.

Много се искаше на Дребосъчето да стане като родна майка на Карлсон. Но това значеше да изпразни своята касичка. Тя стоеше на поличката за книги прекрасна и тежка.

Дребосъчето отърча в кухнята за нож, с който почна да вади от касичката монети от пет йоре. Карлсон му помагаше с необикновено усърдие и ликуваше при всяка монета, която се търкулваше на масата. Там имаше монети по десет и по двадесет и

пет йоре, но Карлсон най-много се радваше на монетите от пет йоре.

Дребосъчето хукна към съседното магазинче и накупи с всичките си пари бонбони и шоколад. Когато даде на продавача целия си капитал, спомни си изведнъж, че пестеше тия пари за кученце, и тежко въздъхна. Но веднага си помисли, че тоя, който е решил да стане родна майка на Карлсон, не може да си позволява да има свое кученце.

Като се върна вкъщи с пълни джобове лакомства, то видя, че в гостната се беше събрало цялото семейство – и майка му, и татко му, и Бетан, и Босе пиеха следобедното си кафе, но Дребосъчето нямаше време да се присъедини към тях. За миг му мина през главата мисълта да ги покани всичките в своята стая и да ги запознае най-после с Карлсон. Но като размисли по-добре, реши, че това сега не бива да стане – може неговите близки да му попречат да отиде с Карлсон на покрива. По-добре е запознанството да се отложи за друг път.

Дребосъчето взе от фруктиерата няколко бадемови сладки, прилични на раковинки, защото Карлсон беше му казал, че обича и сухи сладки, и се запъти към стаята си.

– Колко дълго ме заставяш да те чакам, аз, който съм толкова болен и нещастен! – упрекна го Карлсон.

– Бързах, колкото можех – оправдаваше се Дребосъчето, – и толкова неща накупих...

– И не ти остана дори една монетка? А пък аз трябваше да получа пет йоре, задето ме жули по врата шалчето – прекъсна го уплашено Карлсон.

Дребосъчето го успокои, като му каза, че е запазило няколко монети.

Очите на Карлсон засияха и той заподскача от радост.

– О, аз съм най-тежко болният човек на света! – завика той. – Трябва да бъда по-скоро сложен на легло.

И тогава Дребосъчето за пръв път се замисли и каза:

– Че как ще отида на покрива, като не мога да летя?

– Спокойствие и само спокойствие! – отговори бодро Карлсон. – Ще те сложа на гръб и – едно, две, три! – ще полетим у дома. Но ти бъди предпазлив и гледай да не ти попаднат пръстите в перката!

– Смяташ ли, че ще ти стигнат силите да ме закараш на покрива?

– Ще видя – рече Карлсон. – Трудно е, разбира се, да се предположи, че аз, който съм толкова болен и нещастен, ще успея да прелетя с тебе и половината път. Но винаги може да се намери изход от всяко затруднено положение. Ако усетя, че силите ме напускат, ще те хвърля от гърба си...

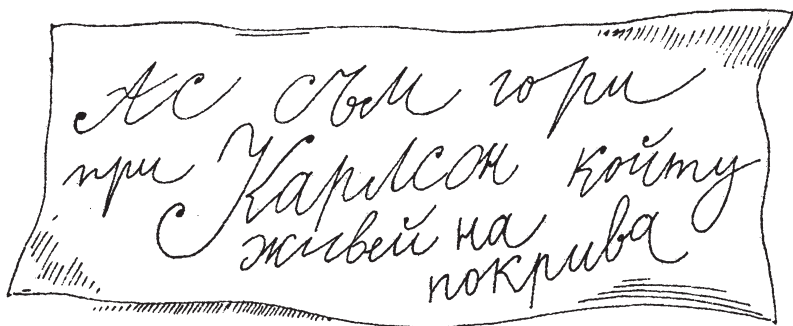
Дребосъчето не смяташе, че най-добрият изход от положението е да го хвърлят върху покрива, затова се замисли.

– Виж какво, всичко ще мине благополучно. Само моторът да не спре.

– Ами ако изведнъж спре? Нали ще паднем! – каза Дребосъчето.

– Бездруго ще паднем – потвърди Карлсон. – Но това е дреболия, обикновено нещо.

Дребосъчето написа на късче хартия бележка до майка си и татко си и я остави на масата:

Разбира се, най-добре щеше да бъде, ако успееш да се върнат вкъщи, преди майка му и баща му да са намерили тая бележка. Но ако го потърсят по-рано, то нека знаят къде се намира.

Иначе може да се случи онова, което стана един път, когато Дребосъчето гостува на баба си на село и изведнъж реши да вземе влака и да се върне вкъщи. Тогава майка му плачеше и казваше: „Ако на тебе, Дребосъче, ти се е поискало да се возиш на влак, защо не ми каза?“

„Защото исках да пътувам сам“ – отговори Дребосъчето.

Ето и сега е съвсем същото. То иска да отлети с Карлсон на покрива, затова най-добре е да не иска никакво разрешение. Ако пък открият, че го няма вкъщи, може да се оправдае с това, че е оставило бележка.

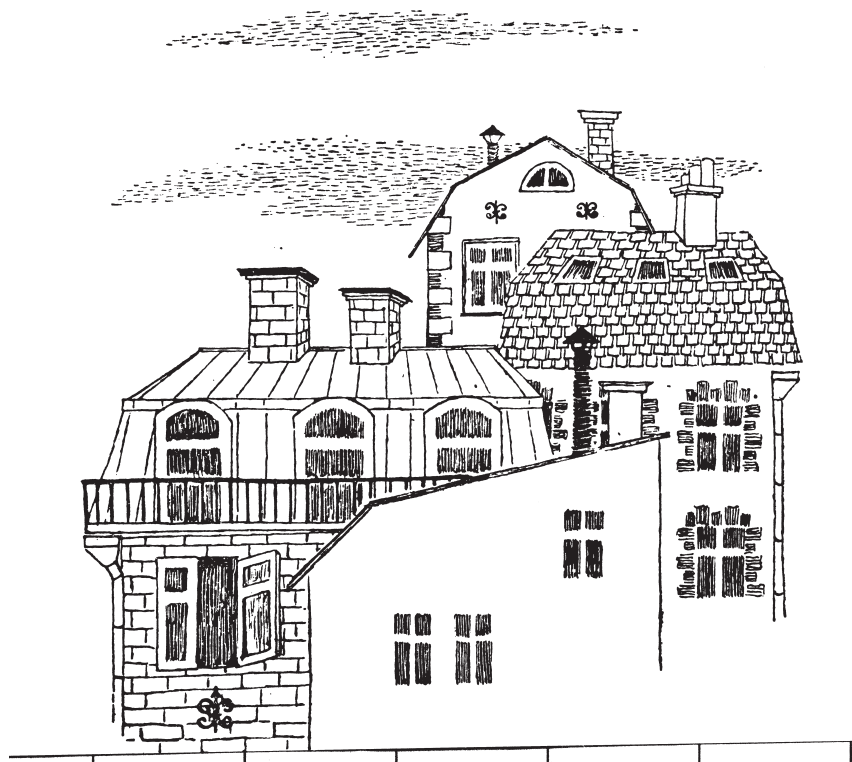
Карлсон се канеше вече да отлети. Той натисна копчето на корема си и моторът забръмча.

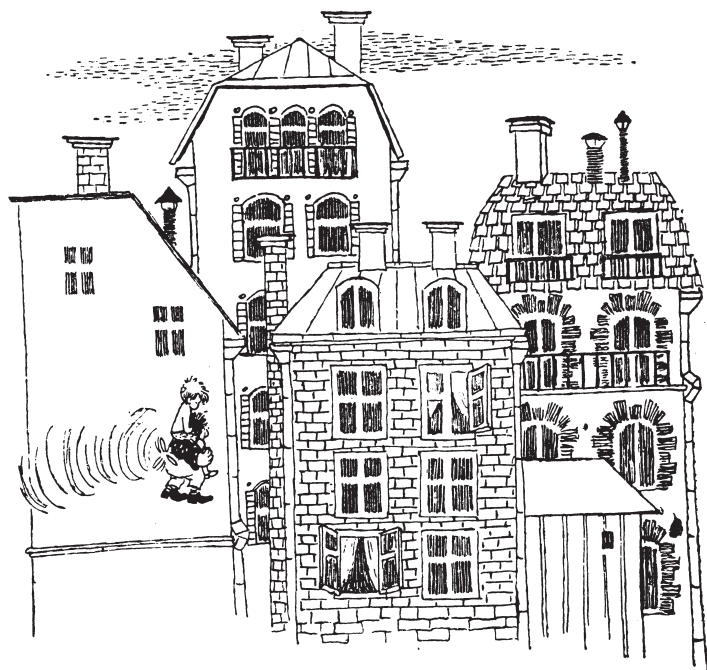
– Скачай бързо на раменете ми! – извика Карлсон. – Ние тозчас ще отлетим!

И наистина те излетяха през прозореца и се издигнаха...

Най-напред Карлсон направи малък кръг над близкия покрив, за да изпита мотора. Моторът бумтеше тъй равномерно и надеждно, че Дребосъчето ни най-малко не се боеше.

Най-после Карлсон кацна на своя покрив.

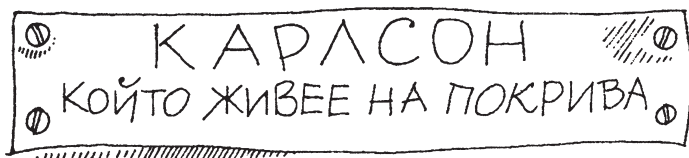
– А сега да видим дали ще можеш да намериш моя дом?! Няма да ти кажа зад кой комин се намира. Открий го сам!

Дребосъчето никога не бе се изкачвало на покрив, но неведнъж беше виждало как някакъв мъж, привързан с въже за комина, чисти снега от покрива. Дребосъчето винаги му беше завиждало. Сега то самото беше такъв щастливец, макар, разбира се, да не беше привързано с въже и сърцето му да се свиваше в гърдите, когато преминаваше от комин на комин.

И изведнъж зад един от тях то наистина видя къщичка. Твърде привлекателна къщичка със зелени капаци и малко стълбище. На Дребосъчето му се по-

иска колкото може по-скоро да влезе в къщичката и с очите си да види всички парни машини и всички картини с нарисувани петли, изобщо всичко, каквото се намира вътре.

На къщичката беше закована табелка, за да знаят всички кой живее в нея. Дребосъчето прочете:

Карлсон разтвори широко вратата и извика:

– Добре дошъл, драги Карлсон, също и ти, Дребосъче! – и първи влезе в къщичката. – Аз трябва веднага да легна на леглото, защото съм най-тежко болният човек в света! – извика той и се хвърли върху червеното дървено диванче, което стоеше до стената.

Дребосъчето влезе тичешком след него. То можеше да се пръсне от любопитство.

В къщичката на Карлсон беше твърде удобно – Дребосъчето веднага забеляза това. Освен дървеното диванче в стаята имаше още тезгях, който служеше и за маса, гардероб, два стола и печка с желязна решетка. На нея Карлсон готвеше. Но парни машини не се виждаха.

Дребосъчето гледа дълго навсякъде, но никъде не можа да ги открие. Най-после не изтрая и попита:

– А къде са твоите парни машини?

– Хм! – отвърна Карлсон. – Моите парни маши-

ни ли?... Всички те се пръснаха изведнъж на парчета. За всичко са виновни предпазните клапи. Само клапите и нищо друго. Но това е обикновено нещо и не си струва да се огорчаваме.

Дребосъчето погледна отново наоколо.

– А къде ти са картините с петлите? Да не са се пръснали и те на парчета? – попита то язвително.

– Не, не са се пръснали – отговори Карлсон. – Ето, гледай! – и показва забодения на гардероба картон.

На голям чист лист в долния ъгъл беше нарисувано съвсем мъничко червено петленце.

– Картината се казва „Много самотно червено петле“ – обясни Карлсон.

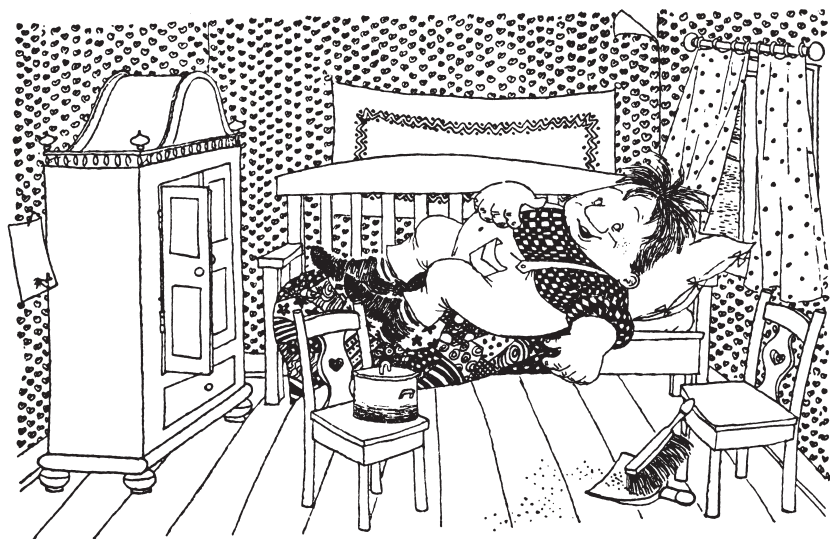
Дребосъчето погледна това мъничко петленце. А пък Карлсон му беше говорил за хиляди картини, изобразяващи всевъзможни петли, и сега излезе, че всичко на всичко има една червеникава петелобразна буболечка.

– Това „много самотно червено петле“ е сътворено от най-добрия в света рисувач на петли... – продължи Карлсон и гласът му трепна. – Ах, колко прекрасна и печална е тая картина!... Ала, не, аз няма да плача сега, защото плачът повишава температурата... – Карлсон падна възник на възглавницата и се хвана за главата. – Ти се канеше да ми бъдеш като родна майка. Хайде, почвай! – изохка той.

Но Дребосъчето не проумяваше с какво трябва да почне, затова попита неуверено:

– Взимаш ли някакво лекарство?

– Да, но аз не искам да го взимам... Имаш ли монетка от пет йоре?

Дребосъчето извади монетката от джоба на панталоните си.

– Дай я тука!

Дребосъчето му подаде монетката. Карлсон я сграбчи и я стисна в шепата си; той имаше хитър и доволен вид.

– Сега да ти кажа ли какво лекарство бих взел?

– Какво? – полюбопитства Дребосъчето.

– „Пресладък прах“ по рецепта на Карлсон, който живее на покрива. Ще вземеш малко шоколад, малко бонбони, ще добавиш също такава порция курабии и всичко това ще счукаш и хубавичко ще го размесиш. Щом пригответиш лекарството, аз ще го взема. Това много помага против температура.

– Не ми се вярва – забеляза Дребосъчето.

– Хайде да се обзаложим. Ще ми дадеш едно шоколадче, ако съм прав.

Дребосъчето помисли, че може би тъкмо това имаше предвид майка му, когато го съветваше да разрешава препирните с думи, а не с юмруци.

– Хайде да се обзаложим – настояваше Карлсон.

– Добре – съгласи се Дребосъчето.

То взе едно шоколадче и го сложи на тезгяха, за да се знае за какво се препират, а после почна да приготвя лекарството по рецептата на Карлсон. Сложи в една чашка няколко бонбончета, няколко захаросани лешничета, прибави късче шоколад, счука всичко това и го размеси. После разтроши няколко курабии, наречени „бадемови раковинки“, и ги изсипа в чашката. Такова лекарство Дребосъчето не беше виждало в живота си, но то изглеждаше толкова апетитно, че то само би се съгласило да заболее леко, за да вземе такава лекарство.

Карлсон се привдигна, седна на дивана и като птиче раззина широко уста. На Дребосъчето му беше съвестно да вземе макар и лъжичка от „пресладкия прах“.

– Изсипи ми голяма доза – помоли Карлсон.

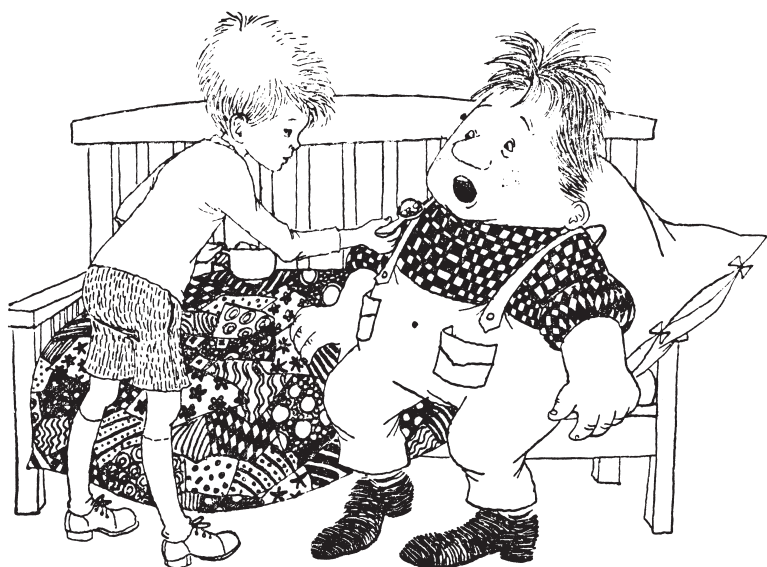
Дребосъчето така и направи. После те седнаха и зачакаха мълчешком кога ще спадне температурата на Карлсон.

Като мина половин минута, Карлсон рече:

– Ти си прав, това лекарство не помага против температура. Дай ми сега шоколадчето.

– На тебе ли? – зачуди се Дребосъчето. – Нали аз спечелих облога?!

– Да, ти спечели облога, значи аз трябва за утеха

да получа шоколадчето. Няма справедливост на тоя свят! А ти си лошо момче, което иска да изяде шоколада единствено за това, че не ми спада температурата.

Дребосъчето подаде неохотно шоколадчето на Карлсон, който в миг отхапа половината и още дъвчейки, каза:

– Няма защо да правиш кисела физиономия. Друг път, когато аз спечеля облога, ти ще получиш шоколадчето.

Карлсон продължаваше да работи енергично с челюстите си и като глътна последното късче, отпусна се на възглавката и въздъхна тежко:

– Колко са нещастни всички болни! Колко съм нещастен и аз! Е, да опитаме тогава да взема двойна

доза от „пресладкия прашец“, макар и най-малко да не вярвам, че ще ме излекува.

– Защо? Аз вярвам, че двойната доза ще ти помогне. Хайде да се обзаложим! – предложи Дребосъчето.

Честна дума, сега нямаше да бъде лошо и Дребосъчето да похитрува малко. То, разбира се, не вярваше, че дори тройната порция от „пресладкия прах“ ще понижи температурата на Карлсон. Но толкова много му се искаше да се обзаложат! У него остана още едно шоколадче и то ще стане негово, ако Карлсон спечели облога.

– Добре, да се обзаложим. Приготи ми по-скоро двойна доза „пресладък прах“. Когато трябва да се смъкне температурата, не трябва нищо да се пренебрегва. Не ни остава нищо друго, освен да изпитаме всички средства и да чакаме търпеливо какво ще стане.

Дребосъчето смеси двойна доза прах и го изсипа в разтворената уста на Карлсон.

После отново седнаха, замълчаха и почнаха да чакат. След половин минута Карлсон скочи от дивана със сияещо лице.

– Стана чудо! – извика той. – Температурата ми спадна. Ти пак спечели. Дай тук шоколада!

Дребосъчето въздъхна и даде на Карлсон последния шоколад.

Карлсон го погледна недоволен:

– Твърдоглавци като тебе изобщо не трябва да се обзалагат. Това могат да правят само хора като мене. Печели или губи, Карлсон винаги сияе като излъскана монетка.

Настана мълчание, през което Карлсон изяде своя шоколад. После каза:

– Щом ти си такъв лакомник, такъв ненаситник, най-добре ще бъде да поделим по братски, каквото е останало. Има ли у тебе още бонбони?

Дребосъчето претърси джобовете си.

– Ето, три! – и той извади две захаросани лешничета и едно бонбонче.

– Три не се дели наполовина – рече Карлсон. – Това знаят и малките деца.

И като отне бързо от шепата на Дребосъчето бонбончето, веднага го лапна.

– Сега вече можем да делим – продължи Карлсон и погледна лакомо останалите две лешничета: едното от тях беше малко по-голямо от другото. – Тъй като аз съм много мил и крайно скромнен, разрешавам ти да вземеш първи. Но помни: който избира първи, всякога трябва да вземе по-малкото – завърши Карлсон и погледна строго Дребосъчето.

Дребосъчето се замисли за миг, но веднага съобрази:

– Аз искам да вземеш първи ти.

– Добре, щом си такъв твърдоглавец! – извика Карлсон, грабна по-голямото лешниче и начаса го пъхна в устата си.

Дребосъчето погледна малкото лешниче, което лежеше сам-самичко в шепата му.

– Послушай! – каза той. – Нали ти сам казваше, че тоя, който избира първи, трябва да вземе по-малкото?

– Ех, ти, малък лакомнико, ако ти избираше първи, кое лешниче щеше да вземеш?

– Може да не се съмняваш, щях да взема по-малкото – отговори уверено Дребосъчето.

– Тогава защо се вълнуваш? Нали то остава за тебе?

Дребосъчето отново размисли, че може би тъкмо това представлява онова разрешаване на препирнята с думи, а не с юмруци, за което беше говорила майка му.

Но Дребосъчето не можеше да се сърди дълго. При това беше радостно, че на Карлсон спадна температурата. И Карлсон си спомни за това.

– Аз ще пиша до всички лекари в света – каза той – и ще им съобщя от кое лекарство спада температурата. „Взимайте „пресладкия прах“, приготвен по рецептата на Карлсон, който живее на покрива.“ Така ще напиша – „Най-доброто в целия свят средство против температурата“.

Дребосъчето още не беше изяло своето захаросано лешниче. То стоеше в шепата му толкова привлекателно, апетитно и прекрасно, че на Дребосъчето му се прииска да му се полюбува малко, преди да го изяде. Сложиш ли го в устата, и вече няма да го има.

Карлсон също гледаше захаросаното лешниче. Той дълго не откъсна очи от него, после сведе глава и рече:

– Хайде да се обзаложим, че аз мога да ти взема това лешниче, без да забележиш.

– Не, ти не можеш го взе, щом го държа в шепата си и го гледам през всичкото време.

– Хайде да се обзаложим – повтори Карлсон.

– Не! – рече Дребосъчето. – Аз зная, че ще спечеля, и тогава ти пак ще получиш бонбона.

Дребосъчето беше уверено, че да се спори по този начин е неправилно. Когато се обзалагаше с Босе или Бетан, наградата получаваше той, който спечели.

– Готов съм да се обзаложа, но по стария, по правилния начин, дете бонбона получава оня, който печели.

– Както искаш, ненаситнико! Значи обзалагаме се, че аз ще успея да взема това лешниче от шепата, без да забележиш.

– Добре! – съгласи се Дребосъчето.

– Фокус-мокус-препаратус! – извика Карлсон и грабна захаросаното лешниче. – Фокус-мокус-препаратус! – повтори той и пхна лешничето в устата си.

– Чакай! – развика се Дребосъчето. – Аз видях как го взе.

– Приказки! – каза Карлсон и погълна бързо лешничето. – Значи ти отново печелиш. Никога не съм виждал друго момче, на което толкова много да върви в обзалагането.

– Да... но бонбонът... – избъбра смутено Дребосъчето. – Нали трябваше да го получи този, който спечели?

– Е, да! – съгласи се Карлсон. – Но той вече изчезна и аз съм готов да се обзаложа, че не мога да го върна назад.

Дребосъчето премълча, но си помисли, че думите не струват и пукната парà, когато трябва да се разбере кой е прав и кой е крив. И то реши да каже това на майка си, щом я види.

То пхна ръка в празния си джоб. И какво мислите: там намери още едно захаросано лешниче, кое-

то по-рано не беше забелязало. Големичко, лепкаво, прекрасно лешниче!

– Да се обзаложим, че у мене има захаросано лешниче! Да се обзаложим, че мога ей сега да го изям! – каза Дребосъчето и лапна бързо лешничето.

Карлсон седна. Изглеждаше тъжен:

– Ти обеща, че ще ми бъдеш като родна майка, а мислиш само как да си напълниш устата с лакомства. Никога не съм виждал такова лакомо момче!

Той помълча една минута и стана още по-тъжен:

– Първо, аз не получих монета от пет йоре, задето ме жули шалчето на врата.

– Е, да! Но нали не ти връзвахме никакво шалче... – каза Дребосъчето.

– Аз не съм виновен, че нямаше шалче. Но ако се намереше, сигурно щяхме да вържем гърлото ми. Шалчето щеше да ме жули и аз щях да получа пет йоре... – Карлсон погледна умолително Дребосъчето и очите му се напълниха със сълзи. – Аз ли трябва да страдам от това, че не се намери шалче? Смяташ ли това за справедливо?

Не, Дребосъчето не смяташе това за справедливо и даде своята последна петйорева монетка на Карлсон, който живееше на покрива.